

Introit: **Hospodine, tvá je velikost a bohatýrská síla, skvělost, stálost a velebnost, všechno, co je na nebi a na zemi, je tvé. Hospodine, tvé je království, ty jsi vyvýšen nade vším jako hlava. Bohatství a sláva pocházejí od tebe, ty panuješ nade vším, máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení všeho je v tvých rukou. Nyní, Bože náš, vzdáváme ti chválu a oslavujeme tvé skvělé jméno. Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. (1. Pa 29, 12-14)**

Píseň 291

Modlitba

Čtení: 1. Petrův 5, 1-4

Píseň 394

Text kázání: Matouš 21, 28-32

Milí přátelé, bratři a sestry,

jsem vděčný, že v našem sboru můžeme pořádat během léta vlastně tři tábory. Na Malé Bystřici pro děti, v Hošťálkové pro starší dorost a mládež, a přífarský tábor s angličtinou. Uvědomuji si, že bez mnohých ochotných služebníků by se žádný tábor konat nemohl. A vlastně ani žádné další akce našeho sboru. Lesní sborové brigády, sborová dovolená, víkendovky, grilovačky a další různá setkání včetně bohoslužeb a starání se staršovstva.

Ten text, který jsme četli v 1. čtení, vlastně oslovuje právě starší sboru. **Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás.** Mám ale za to, že ta slova můžeme vztáhnout právě i na táborové vedoucí, kterým bude svěřeno poměrně velké stádo jehňátek, tedy dětí. Starat se jako pastýři. Jako ti, kteří **vlastním příkladem mají vést ty, kteří jim budou rodiči svěřeni.** Když už ale mluvíme o rodičích, tak to slovo platí přece i pro ně. Rodiče se také mají starat o své ratolesti. Bůh jim je svěřil, aby je dobře vychovávali a vedli vlastním příkladem ke Kristu. Nakonec starat se máme také jeden o druhého, v rodině, ve škole, v práci, ve sboru, při jakékoliv příležitosti. A jako křesťané tak máme činit **ne z donucení, ne z nízké ziskovosti** (za účelem nějakých výhod, abych z toho něco měl), **ale dobrovolně a dokonce s horlivou ochotou! Tak to Bůh žádá** a tak si přeje. Z biblických příběhů, ale jistě i z naší životní praxe víme, že když něco děláme ochotně a rádi, že z toho máme stejně jako Bůh taky velkou radost a jsme v tom šťastni.

Chci dnes, milí přátelé, mluvit **o dobrovolné ochotě.** Co to je dobrovolná ochota? Možná vám to spojení zní zvláštně. **Dobrovolně a ochotně,** těmi slovy vlastně vyjadřujeme totéž. **Dobrovolníci a ochotníci.** To je velmi podobné. A přece to není zcela totéž. Když řekneme vstupné dobrovolné, tak tomu všichni rozumíme. Dobrovolně dám stovku, víc dát už ale ochotný nejsem... Já jsem vděčný za všechny dobrovolníky, kteří jedou na tábor pomoci sloužit, ale např. i za ty, kteří se účastnili lesních sborových brigád. Jenže být dobrovolníkem je jedna věc, kolik v tom je ale ochoty, anebo dokonce **horlivé ochoty,** to je věc druhá. Třeba na ty lesní brigády zase tolik ochotných dobrovolníků není, o to víc je třeba si jich vážit. Na tábor jede mnoho dobrovolníků, za což jsme jistě všichni rádi. Zvláště když víme, že stejně jako naši lesní brigádníci za pomoc na táboře nedostanou mzdu. To je právě ten rozdíl. Mnohé světské tábory musí své vedoucí zaplatit, a tak můžeme být velice rádi za všechny dobrovolníky. Mám naději, že budou dobrovolníky ochotnými. A ta odměna pro ně? Třeba nějaká nakonec bude, nicméně sloužit dobrovolně a ochotně na křesťanském táboře Božímu stádečku má velkou váhu v nebesích. A samozřejmě i mimo tábory a lesní brigády, vlastně každý skutek konaný z lásky, zvláště pak ten, který ukazuje na Kristovu vykupující lásku, má velkou váhu především v nebesích.

A právě z lásky se, milí přátelé, ochota vlastně rodí. V milujícím srdci. Kdo miluje, ochotně a s radostí jde a koná. Chce tomu, koho miluje udělat radost. A naopak nechota, ta vychází ze sobectví, kdy člověk myslí jen na sebe a ne na druhé. Ovšem někdy je to komplikovanější. Četli jsme podobenství o dvou synech. Ten první byl velmi upřímný. Na **příkaz otce jít pracovat na vinici** odpověděl: „**Nechce se mi!**“ **Pak toho ale litoval a šel.** Co tohoto syna charakterizovalo? A co u něj nakonec zvítězilo? On byl ke svému otci zcela upřímný. Na nic si před ním nehrál. Vůbec se mu nechtělo. Nakonec v jeho srdci ale zvítězila láska ke svému otci. Nechtěl, aby byl jeho otec smutný a z něho zklamaný. Ta ochota se v něm rodila velmi těžce. Nejprve to vnímal jako nařízení a tedy jako povinnost. A to je jiná věc. Když je něco povinně, tak se člověku do toho nechce. Ovšem když je to z lásky, když člověk miluje, pak jde ochotně a rád. A tento syn si uvědomil, že svého otce miluje. Jaký byl ale ten druhý syn? Na otcův příkaz okamžitě a „ochotně“ odpověděl: „**Ano, pane! Jdu hned!**“ **Ale nešel.** Vyšlo najevo, že jeho ochota vlastně není ochotou, protože je hraná. Chtěl vypadat před svým otcem dobře, chtěl, aby ho otec měl rád a aby neztratil jeho přízeň, ovšem skutek nakonec utek. V jeho srdci nezmohla láska k otci, nýbrž sobectví. Myslel hlavně na sebe.

Kterému z těchto dvou synů jsme, bratři a sestry, více podobní? A jak vnímáme naše pečování o svěřené? Jako povinnost, kterou děláme s nechutí? Býváme nevrli a protivní, když víme, co je potřeba činit, ale nám se nechce? A co nakonec zvítězí ve tvém srdci? **Sobectví, anebo láska?** A jak přemýšlíš?

Jaký je tvůj postoj? Přemýšlíš, z čeho budeš mít prospěch ty, anebo myslíš na to, aby se dobře měli hlavně ti druzí? Anebo je to ještě jinak? Protože chci vypadat před druhými dobře, tak se ochotně hlásím, ovšem pak mi do toho něco přijde? Jsem ochotný slíbit cokoliv, ale jsem ochotný to také dokonat? Dostát svých slibů? V tomto Ježíšově **podobnosti** si můžeme uvědomit, jaké je vlastně naše srdce. Že je mnohdy sobecké. Na sobě samém si uvědomuji, jak i mě se někdy prostě nechce. Pán Ježíš nás ale svým slovem chce zasáhnout. Chce nám říct, že ve svém sobectví nebudeme šťastni a zůstaneme tak sami! A proto v nás chce probudit lásku. Změnit naše srdce. On ti chce říct, že v tobě je potenciál milovat. A když se otevřeš Kristově lásce, poznáš, jak On tě miluje. Pak se i tvé srdce může stát milující. Aby tak naplnilo vůli nebeského Otce.

Pán Ježíš to **podobnosti o dvou synech** položil jako otázku farizeům a zákoníkům. Tedy těm, kteří o sobě měli vysoké mínění, že jsou pravověrní a vyvolení věřící. „**Co myslíte?... Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?**“ Oni správně odpověděli: „**Ten první!**“ Ten, který nechtěl, ale nakonec šel. Protože miloval. Jeho láska nakonec sobectví přemohla. A na to těm zákoníkům a farizeům Ježíš vzápětí podvrhá jejich plané jistoty. „**Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.**“ Předcházejí vás ti, kterými pohrdáte! Protože tito celníci a nevěstky jsou jako ten první syn, který nejprve nechtěl poslechnout svého otce. Tito si nejprve také vyvolili cestu neposlušnosti, šli si svou vlastní cestou bez Boha, ale nyní toho litují a chtějí už činit vůli Nebeského Otce. Chtějí Mu sloužit, žít podle Jeho vůle, neboť skrze Ježíše poznali, jak moc je Bůh miluje. Poznali Boží lásku a nemohou jinak, než Boha také milovat. Jejich sobecké srdce bylo proměněno. Kdežto vy, farizeové a zákoníci, vy jste jako ten druhý syn. Vy voláte: „**Ano, Pane, já jdu!**“, a přitom jste tam nikdy nedošli. Nikdy jste nezakusili, jak vás Bůh miluje. Nikdy jste si totiž Ježíše nepustili do srdce, nepustili jste ho do života. Nenásledovali Ho. Nikdy jste se neptali na Jeho vůli, na to, co On chce ve vašem životě dělat, a vlastně vám je to jedno, jaká je jeho vůle, hlavně aby vám samotným bylo dobře a aby druzí měli o vás dobré mínění.

Vede mne to, bratři a sestry, k zásadním otázkám. Jsi jako **první syn**, který si uvědomuje, že Boha mnohdy zklamal a neposlechl? A litoval jsi toho a teď toužíš **plnit vůli Nebeského Otce**? Dotazuješ se na Boží vůli pro svůj život? Ptáš se, Pane, kam mě posíláš? Komu mám jít posloužit, do jaké služby vstoupit? A říkáš Ježíši, Pane, Ty vládni v mém životě, ať jedním podle toho, co chceš ty, a ne já? Chci tě následovat. **Kamkoliv půjdeš, Ty Ježíši, půjdu i já?** Anebo vnímáš, že Bůh je tu především pro tebe, že ty jsi ten, kterému by Bůh měl požehnat do všeho, co se ti zamane, že Bůh by měl především vyhovět tvým přáním a žádostem? Jsi jako ten **druhý syn**, který říká na oko, ano, Pane, já v tebe věřím, vím, že mi dáváš věčný život, ale víc po mě nechtěj? Já se změnit nemohu, protože to nejde? Anebo spíše proto, že nechci? Ty jsi tady přece pro mne a ne já pro tebe, nebo ne? A ano, chci, abys byl vedle mne, jel se mnou v autě, ale řídit budu já, ne ty, Pane. Naoko budu sice vyznávat, že jsi můj Pán, ale víš, ve skutečnosti to bude jinak. Já budu a zůstanu svým pánem, protože jim zůstat chci.

Přijde vám to přehnané, bratři a sestry? Vězte, že to přehnané není. Máme tady dva druhy smýšlení. To první je bezvýhradné následování Pána Ježíše a to druhé je víra podle sebe, podle svého přesvědčení, podle svého názoru. Každý přece může mít dnes svůj názor, nebo ne? Tady je jasný rozdíl, hrana mezi opravdovostí a vlašností. Mezi tím, jestli Písmo a slova Pána Ježíše bereme vážně, anebo je máme jen za jeden z názorů. Tohle je skutečně zásadní, protože podle našeho smýšlení jdeme určitou cestou a ta dvě smýšlení nemohou dojít do stejného cíle. Podívejme se na ty dva syny. Nejprve seděli spolu. V jednom domě. Jeden nakonec ale **splnil otcovu vůli a odešel na vinici**. Ten druhý zůstal na místě. Jejich cesty se rozešly. Už nebyli na jednom místě. Rád bych zde ale zdůraznil, že všichni máme tendenci se pasovat do role toho prvního syna a toho druhého odsoudit. Potřebujeme si ovšem uvědomit, že k ideálu toho prvního máme někdy všichni hodně daleko. Budeme-li se ale učit do svého života přebírat smýšlení prvního syna, pak církev poroste. Pak rozkvete péče o mnohé. Pak bude ještě více ochoty, více dobrovolníků, více táborů, setkání. Prostě probuzení. Kéž by tomu tak mohlo být. Předchází tomu ovšem právě to, že budeme prohlubovat svůj vztah k Pánu Ježíši. Protože čím více Ho budeme následovat, tím více s Ním budeme, v Jeho přítomnosti a lásce. A být v Jeho lásce znamená, být proměňován. Srdce kamenné se začne proměňovat v srdce z masa. V srdce ochotné. A poroste-li ochota, stane-li se horlivou, pak si můžeme být jisti také Boží odměnou. **Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevádnoucího vavřínu slávy**. Tím si můžeme být jisti. Amen. Modlitba

Píseň 679

Slovo poslání: Římanům 12, 9-18

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 748